

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.613 van 20 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANLAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een etnische Roma uit Istok te zijn en in het bezit te zijn van de Kosovaarse nationaliteit.

Na uw huwelijk zou u voornamelijk in Kosovo Polje verbleven hebben. Af en toe zou u ook naar uw familie in Subotica (Servië) gegaan zijn.

Omdat u in Kosovo geen afdoende medische zorgen kreeg tijdens uw zwangerschap, liet u zich in Subotica registreren. U verkreeg er een identiteitskaart en paspoort. Uw kinderen, die in Subotica geboren werden, werden er eveneens ingeschreven.

Wel keerde u nog af en toe met uw echtgenoot naar Kosovo terug.

U zou niet meer in Kosovo kunnen wonen omdat u schrik heeft voor de Albanezen. Acht of negen jaar geleden zouden een aantal onbekenden, Albanezen of Serviërs, naar uw huis gekomen zijn. Ze zouden u lastiggevallen hebben en uw echtgenoot zou met hen in een gevecht verwickeld zijn geraakt. Hij zou daarbij gewond geraakt zijn. U zou nadien niet naar de politie gegaan zijn omdat u bang was. Nadien zouden er geen problemen of incidenten meer geweest zijn, maar u zou nog steeds schrik hebben van de Albanezen.

U zou niet in Subotica bij uw familie kunnen wonen omdat er geen werk is en u er geen huis heeft.

Via Pristina zouden u, uw echtgenoot en jullie twee minderjarige kinderen naar Bar (Montenegro) gegaan zijn, waar jullie de boot naar Italië zouden genomen hebben. Van daaruit zouden jullie verder naar België gereisd zijn.

Op 17 juli 2008 zouden jullie aangekomen zijn in België. Op die dag vroeg u hier asiel aan.”
Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw echtgenoot, Shaip Bezak, baseert.

Ten aanzien van uw echtgenoot nam ik een weigeringsbeslissing, die luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat ten aanzien van u niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde niet meer in Kosovo te kunnen verblijven omdat u daar gepest zou worden door de etnische Albanezen. U zou eveneens geen toegang gehad hebben tot medische voorzieningen en u zou niet voldoende inkomsten hebben in Kosovo Polje (gehoorverslag CGVS I p. 10, 13).

Uit niets in uw opeenvolgende verklaringen blijkt echter dat u zich niet in Subotica, Servië, waar uw schoonfamilie woont, zou kunnen vestigen om zo de problemen in Kosovo (Kosovo Polje) te vermijden.

U verklaarde niet in Subotica te kunnen gaan wonen omdat u daar niet geregistreerd was en u daar ook geen inkomsten heeft.

Wat een registratie in Subotica betreft, dient echter opgemerkt te worden dat u daar, naar eigen zeggen, wel degelijk kon geregistreerd worden maar dat u hiervoor eerst moest uitgeschreven zijn in Kosovo Polje. U verkoos zelf dit niet te doen (gehoorverslag CGVS p. 9 en 12).

Uw echtgenote daarentegen beschikte wel over een registratie (domicilie) in Subotica. U verklaarde dat zij daar een jaar of twee jaar geleden een identiteitskaart heeft verkregen (gehoorverslag CGVS II p. 2, 3). In die identiteitskaart stond het adres in Subotica vermeld (gehoorverslag CGVS II p. 3).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat een identiteitskaart met een adresvermelding (domicilie) in Servië recht geeft op alle sociale voorzieningen. U verklaarde in dit verband dat uw echtgenote inderdaad van de sociale voorzieningen, zoals een dokters- en ziekenhuisbezoek bij de geboorte van uw kinderen, kon genieten.

Uw kinderen zijn eveneens ingeschreven in Subotica en u kon voor hen de nodige documenten, zoals geboorteaktes, verkrijgen.

U verklaarde verder ook ruim een jaar geleden officieel gehuwd te zijn in Subotica (gehoorverslag CGVS I p. 4).

Tevens verklaarde u nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten in Servië (gehoorverslag CGVS p. 12).

Uit niets blijkt dan ook dat u zich, onder meer op basis van uw wettelijk huwelijk in Subotica, niet op een legale manier in Subotica zou kunnen vestigen om zo uw eventuele problemen in Kosovo te vermijden.

Hierbij aansluitend dient nog opgemerkt te worden dat de Servische autoriteiten Kosovo nog steeds als een onderdeel van Servië beschouwen en dus ook de inwoners van Kosovo als staatsburgers van Servië aanzien.

Wel stelde u niet in Subotica te kunnen wonen omdat u daar geen werk en inkomsten heeft en omdat uw familieleden allemaal vertrokken zijn (gehoorverslag CGVS p. 12-13). De aangehaalde elementen zijn echter problemen van louter socio-economische en persoonlijke (familiale) aard.

Overigens kan hieraan worden toegevoegd dat uw schoonfamilie, met name de ouders, vijf broers en vijf zussen van uw echtgenote, wel allen in Subotica woonachtig zijn en er volgens uw echtgenote geen problemen hebben (gehoorverslag CGVS I echtgenote p. 3).

Daarnaast dient nog opgemerkt te worden dat u verklaarde, samen met uw echtgenote, voornamelijk in Kosovo Polje te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS I p. 4).

Het is dan ook zeer opmerkelijk dat de kennis van uw echtgenote over Kosovo Polje en de recente situatie in Kosovo zeer beperkt is. Zo kon uw echtgenote geen enkel dorp opnoemen dat in de buurt van Kosovo Polje ligt en herkende zij ook geen enkele van de opgegeven namen van dorpen in de buurt (gehoorverslag CGVS p. 4, 5 en 6). Daarbij aansluitend wist uw echtgenote niet wat UNMIK en KFOR zijn (gehoorverslag CGVS p. 5), respectievelijk de interim-administratie van de Verenigde Naties en de internationale troepenmacht van de Navo, die beiden uitdrukkelijk in het straatbeeld in Kosovo aanwezig zijn. Van iemand die verklaarde jaren in Kosovo gewoond te hebben voor het vertrek naar België meen ik toch te mogen aannemen dat die hiervan op de hoogte is.

Deze vaststellingen doen dan ook twijfels rijzen over het verblijf van u en uw echtgenote in Kosovo de laatste jaren (sedert ongeveer 2004) voor uw komst naar België.

Met de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van uw moeder, (F. B.) (O.V. 6.010.067) en uw broer, (M. B.) (O.V. 6.082.995), kan geen rekening worden gehouden, daar zij zich baseerden op andere en persoonlijke vluchtmotieven.

In het kader van de asielaanvraag van uw broer, (R.) (O.V. 6.077.170), heb ik eveneens een beslissing van weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling genomen.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaarten (UNMIK en Servische identiteitskaart) bevestigen uw identiteit en afkomst en die staan niet ter discussie.

Overigens dient in dit verband te worden opgemerkt dat, hoewel uw UNMIK-identiteitskaart inderdaad uw afkomst uit Kosovo bevestigt, dit document geen effectief recent verblijf in dit land kan aantonen.

De nationaliteitsakte van uw echtgenote en de geboorteaktes van uw kinderen staven hun identiteit en afkomst, die evenmin worden betwist.“

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

4.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 10 februari 2009 een schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 juncto artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, en van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 57/6 in fine en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Zij laat gelden dat in de bestreden beslissing louter wordt verwezen naar de beslissing getroffen lastens haar man, en dat deze motivering niet afdoende is.

Zij verklaart dat zij in Subotica niet over een vestigingsalternatief beschikt gezien zij ook daar vreest omwille van haar etnische origine vervolgd te worden.

Zij verwijst naar een rapport getiteld "Asylszoekende Roma aus Kosovo" van de Zwitserse Organisatie voor Vluchtelingen hulp dd. oktober 2008 waaruit blijkt dat *"verdrevenen uit Kosovo, dat geldt voor Roma-gemeenschappen [...], leven nog steeds in vluchtelingenkampen onder ellendige omstandigheden en hebben problemen om zich te registreren en humanitaire hulp te krijgen"*, en het UNHCR-rapport "Analysis of the Situation of Internally Displaced Persons from Kosovo in Serbia: Law and Practice" dd. maart 2007 waaruit blijkt dat *"Roma (in Servië) nog steeds sociaal geïsoleerd, gediscrimineerd en gemarginaliseerd (worden)"*.

Zij verklaart haar gebrekkige kennis over Kosovo Polje en Kosovo door het feit dat zij ongeschoold en analfabeet is, en zij uit vrees niet vaak uithuizig was. Zij wijst er op dat haar man echter wél heeft kunnen antwoorden op de vragen hem gesteld over Kosovo Polje en Kosovo.

Zij wijst tenslotte nog op het werkdocument "Kosovo (onder UNSCR 1244/99) 2009 Progress Report – Enlargement Strategy and Main Challenges 2008-2009" van de Europese Commissie dd. november 2008 dat aangeeft dat de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo onrustwekkend blijft, en op het UNHCR-rapport "UNHCR's Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo" dd. juni 2006 en de Aanbeveling 1633 van de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa dd. november 2003 volgens de welke Roma's uit Kosovo internationale bescherming behoeven.

Zij meent dan ook dat van haar de status van vluchteling in België dient te worden erkend.

4.2. De Raad merkt op dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6 in fine en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan.

Deze formele motiveringsplicht heeft immers tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar asielaanvraag steunt op hetzelfde asielrelaas als haar man. Gezien deze samenhang, is de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd door de verwijzing naar de weigeringsbeslissing van haar man (RVS 4 april 2007, nr. 169.764).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster echter de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoekster haar bewering in haar verzoekschrift dat zij in Subotica vervolging riskeert omwille van haar etnische origine, niet uitwerkt.

Deze bewering van verzoekster wordt door de Raad bovendien niet aangenomen, daar verzoekster verklaarde in Subotica nooit problemen te hebben gekend met de autoriteiten (zie verhoorverslag van 22 oktober 2008, p. 6) en verzoeksters familie, van Roma etnische origine, naar haar verklaringen, in Subotica nooit enig probleem ondervond (zie verhoorverslag van 22 oktober 2008, p. 3).

De Raad geeft daarnaast aan dat de rapporten die verzoekster aanhaalt over de toestand van Roma-vluchtelingen uit Kosovo niet relevant zijn, daar verzoekster familie heeft in Subotica, en zij en haar kinderen daar geregistreerd zijn en als gevolg daarvan genieten van de sociale voorzieningen.

Verzoekster verklaarde bovendien dat zij meer in Subotica woonde dan in Kosovo Polje (zie verhoorverslag van 17 december 2008, p. 4), hetgeen naar het oordeel van de Raad dé verklaring vormt voor haar gebrekkige kennis over Kosovo Polje.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat de Commissaris-generaal terecht besloot dat verzoekster de status van vluchteling niet behoeft in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 juncto artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, aangezien zij over een vestigingsalternatief beschikt bij haar familie in Subotica.

Verzoeksters verwijzing naar de algemene toestand in Kosovo is dan ook niet relevant.

5.1. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, voert verzoekster in haar verzoekschrift een schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 57/6 in fine en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Zij stelt dat uit haar feitenrelaas blijkt dat zij zowel in Kosovo als in Servië een reëel risico loopt op ernstige schade doordat zij in een levensbedreigende situatie zou terechtkomen.

Zij geeft nog aan dat *“de situatie in zijn (sic) land van herkomst nog dermate instabiel en precair is dat men kan praten van een intern conflict dat een reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn (sic) persoon en die van zijn (sic) gezin vormt, in het bijzonder rekening houdende met zijn (sic) etnische origine”*.

5.2. Wat de aangevoerde schending betreft van de formele motiveringsplicht, verwijst de Raad naar zijn argumentatie sub. 4.1.

De Raad herhaalt daarnaast dat verzoekster over een vestigingsalternatief beschikt in Subotica.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 20 mei 2009 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.